

து வாழ்வகருந் திறந்த தயயரகனை யேசுநாதர் அவ்விருவர் மேலிரங்கி எழுந்தருளிச் சம்மனகக்கன் திரவாய்ச் சூழ்ந்து வரத்தாமே போய் அவர்களைத் தூக்கிப் பயமில்லாதவிடத்திற் சம்மனகக்களே டேவைத்தார். வைத்திப்பிப்பு காற்பென்பவர் கிட்டவந்து இப்போது உன் கோபத்தையாற்றவேண்டுமாயிவ் என்னையடி. இன்னம் பாலிகளாகக் அடியும் மரணமும்பட ஆசையாயிருக்கிறேனென்றார். என்றவுடனே கண்ட காட்டியும் மறைந்ததும். இந்த வருத்தமானத்தைக் கேட்டுப் பாலிகளான நாம் எல்லாரும் கம்பினைனதிறந்றேறி இந்த அதிசயமான தயை எம்மேல் வைத்திருக்கும் கருணைக்கடலொத்த சுவாமிக்கு இனி மனம் நோப்செய்யாதபடிக்கு வருந்துவது நியாயமாகே. இதுவுமன்றியே பாலிகளேயே கோபமும் கண்டிப்புமாகாதென்று கண்டுக்கொள்ளக்கடவோம். யேசுநாதர் தாமே பாலிகளுக்குவேண்டிப்பட்ட பாடுகள் பற்றாமல் இன்னம் அவர்களுக்காகப்பட்ட ஆசையாயிருப்பதும் கண்டு கொளும் பாலிகளை இரட்சிப்பதுவேண்டி நின்றதைக்கும் பிரயாசத்தக்கும் பின்வாங்காமற் றணியவது கியாயமல்லவா? அவர்களுக்கு அன்பு காட்டினதும் போதாமல் அவர்களால் நின்றதைப்பட்டாலும் பித்தமிஞ்சிமடங்கின மகன்கையிலடிப்பட்டதாயைப் போல மனதிற் குறை காணாமல் அதிகமாயிரங்கி அவர்கள் மயக்கத்தைத் தீர்க்கப் பிரயாசம் எல்லாம் பட்டவேகடவோம். இந்தப்படியும் செய்ப்பட்ட கருமம் கினைத்தின் முறையால் முடிக்கமாட்டாதே, பாணைக்கூடாத பாணை பசுமரத்தின் வேருக்கூடாடிவிடும் எப்பரலவோ? இருப்பிப்பாரையாலசையாத கற்பாணையிற் பச்சை மரத்தின் வேரே துழைவதுபோல இடித்து வெகுண்ட கினைத்தோடாகையில அமுலாரோடமுது கேட்கிறோடு நொந்து காட்டின அன்பினுற் பிறர் மனமே கல்லாயினும் இனகிச் சொன்ன குண உணர்ச்சிகளுக்குக்கிடந்த துருகித் திரும்பச் செய்வதெளிதாம். ஒரு மகாத்துமாவானவர் யாதொருவன் கணபாலத்தைச் செய்ததந்தால் உடனே அவனைத் தேடிச் செய்ததென்னி இந்த ஆங்காரம் உனக்கு வந்ததே? சுவாமி ஆக்கினைக்கஞ்சத்தேவையிலையோ? என்று தான் அவனைக் கண்டித்துச் சினத்தைக் காட்டாமல் தான் அவனுக்கிரங்கி ஐயோ! எப்படி உனக்கித்தக்கேவேந்தது. சுவாமிக்குகந்தவரும் நடந்தர் அவருக்காகாதேபோலுமா? முடிவில்லாத பின்பு மோட்சத்தை அடைப்தச் சத்தியவேதத்தைக் கைக்கொண்ட நீ இந்த அப்ப முகாந்தரமாக அவியாக நீயெரிசுகத்தில் லீழ்ந்துவலவியிருக்கிறாயோ? புண்ணிபவானென்று திருச்சுபையிற் புகழப்பட்ட நீ இந்த நின்றதைப்பட்டக் காரணமேதென்னவென்று யிருந்த அன்போடுகையும் பலவற்றையும் அழுதுசொல்வார். அதுகேட்ட பாலிகளுக்கூட அழுது தாமதமின்றிப் பாவத்தை விட்டுத் திரும்புவது காண்பார். அப்படியே நாரும் பாவத்தின் டேவ பகைகோபமும் பாலிகள்கேற்ற பட்சவிரக்கமும் காண்பித்தால் அவர்களைத் திருப்புவதெளிதாம். மோசே என்பவர் நார்ப்பது ஏனும் மலைமேல் உபவாயாமயிருந்து கத்தர் கையை எழுதப்பட்டவேத கற்பவகையை வாங்கி ஹற்கும்போது கீழிருகத சனங்கள் விக்கிரகத்தை உண்டாக்கிப் பொய்யான தேவனை வணங்குவதைக் கண்டு பட்ட கைதியைப் பொறுக்கமாட்டாமல் கையிலேத்திய ஹுரு கற்பலகையை உடைத்தார். இதே அவர்கள் செய்த அக்கீரமத்தின் பேரில் அவருக்கு வந்த கோபமும் பகையும் அத்தோடந்த பாலிகளைச் சபித்திழிவுபடக்கண்டித்துக் கோபித்தாரென்றிருக்கிறீர்களாக்கும்: ஆகிலும் இது நாம் நடக்குமுறையாடொழியுத்தேவ ஞானத்திறந்றெளித்த தீர்க்கந்தியாகிய மோசே செய்ததன்மையல்ல. அவர்கள் பசாசாராதனயார் கட்டிக்கொண்ட பாவத்தின்மேற் பகையும் கோபமும்வலதே அந்தச் சனங்களுக்கிரங்கி உடனே அவர்களுக்கு ஆண்டவரை யிருந்த ஆசையோடே பிராத்தித்துச் சுவாமி என்னையும் கைவிட்டாலொழிய அவர்களைக் கைவிடவேண்டாமென்று அழுது மன்றடிப் பராபரன் அவர்களுக்கந்தப் பாவத்தைப் பொறுக்கச்செய்தார். இதுவே மெய்யான ஞானம். இதுவே மனிதரைக் கரையிலேற்ற மெய்யான ஆசை. ஆகிலும் ஓர்ராபிடத்துச் சனங்களைக் கண்டிக்கும் தண்டிக்கவும் வேண்டியதுதானே. பழம்புண் சுட்டாலொழிய அருது. கலப்புள்ளபொன் உலவிலொழியக் கருமசம்பிவாது. அப்படி கெடுகாட்ட பாவத்திற் பழகினவர்களையும் அன்பு காட்டினதினும் பாவக்கருமசங்களை விடாதவர்களையும் கினைத்து சுட்டாலும் அவர்களைப் பிழைப்பிக்க ஆசையாரற் செய்வாயென்று காட்டுவதொழிய அவர்கள் மேலே அரோசமும் பகையும் காட்டாதிருக்கக்க

டலோம். இரயிருதயாற் பயிர்கள் வெளுத்துக் கெடுவதுபோலப் பாலிகளெல்ல இரக்கமிஞ்சி அவர்கள் செய்த பாவம் பரம்பலவென்றது போல இராமல் எப்பொழுதும் பாவத்தின் மேற்பகையுத்தவேஷமும் தோன்றச்செய்யும். இதுவுமிஞ்சிப்போய்க் கொடுக்க கொடையிற் பயிர்கெட்டுக் காய்வதுபோலக் காய்த்தை ஓழியப் பாலிகளை வெறுத்ததாகக் காட்டவேண்டாம். இதில் எப்படியாகிலும் இரக்கம் யிஞ்சினும் கோபமிஞ்சலாகாதே. அந்செய்கிஷ்டகிண்ப்பர் மெத்திராணியாயிருந்த திமோசேதயருக்கு எழுதினதாவது, "உனக்கு வயதில் முத்தனைக் கண்டிக்கவேண்டாம். பிதாவைப்போல அவனை மன்றடின தன்மையிற் புத்திசொல்வாயென்றார்." அவருக்கு மீளவும் கிண்ப்பர் வேறேரிடத்திற் "சத்தியத்துக்குவிரோதசய்கிரவர்களைமுதலாய்த் தாழ்ச்சியடக்கத்தோடே கண்டிப்பாயென்றார்." இத்த வணக்கமும் இந்தப் பட்சமும் உபதேசிகளிடத்திற் சனங்களுக்குப் புத்திசொல்லும்போதிருந்தால் இவர்களுக் தந்தொழிக்குறையிந்தி திறைவேற்றவார்கள் மற்றவர்களுக்கு சொன்னதைப் பொருத்திக்கேட்டுக் கூடக் கரையேறவார்கள்.

யகம், அதிகாரம் முற்றுப்பெற்றது.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE. PART II.] *Natural and Artificial Language.* [CHAP. I.]

1. Language, we are constrained to believe, was the gift or teaching of God to the first man. Adam "gave names" to all the creatures, as they appeared before him, and he was, without doubt, divinely inspired to understand their natures and the appropriate word by which each should be distinguished. This was the origin of language.
2. In the same holy Book we are informed that after the deluge, the "world was all of one speech," and further, we have a history of the manner in which this universal language was "confounded," that is, broken up, altered, and formed into various dialects. Let us see if what we know of the past and present state of language throughout the world corresponds with the account given in the Bible.
3. There is, in all the languages of the earth, a family character and likeness, which cannot possibly be the effect of accident. The common divisions and rules of one language are the common divisions and rules of the whole, and hence every national grammar is, in a certain sense, and to a certain extent, a universal grammar, and a man who has learned one foreign tongue has made some progress towards a knowledge of other tongues.
4. In all countries, and in all languages, there is only one and the same set of articulate sounds, varying in number from twenty to thirty in different languages. Every civilized nation and barbarous tribe uses the same articulations, the only difference is, they combine and apply these simple sounds in a different manner. This uniform system of grammar and uniform circle of articulations make it almost certain that all languages must have been derived from one and the same source.

Translation of the above.
கூட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்சகூல்.

ய. அதிகாரம். உ ம். பிரிவு.

இயற்கை, செயற்கைப் பேச்சுகளின் தொடர்ச்சி.
பேச்சானது அல்லது பாஷையானது முதன் மனிதனுக்கு (ஆதாமுக்கு) பராபரன் கொடுத்த வரமல்லது போதனைபெண்க் கட்டாயமாய் கம்புகிறதற்கு ஏதன்னவர்களாயிருக்கிறோம். ஆதாமென்பவர் தனக்கு முன்வந்துநின்ற சேவிராணிகளைத் தூக்கும் காமங்களைக் கொடுத்தபடியினாலே சந்தேகமில்லாமல், அவர் அந்தந்தப் பிராணிகளினியல்பையும் இலட்சணத்தையும் அந்தந்தப் பிராணிகளுக்குக் குறிக்கும்படி அதற்கற்குச் சரியான சொல்லைத் தேவவரப்பிரசாதத்தினால் உணர்ந்தறிந்துகொண்டாரென்றுதொற்றுகின்றது. இதுவே பாஷைக்குண்டான ஆதித் தோற்றமென்பபடம்.

உ. பரிசுத்த புத்தகத்தின் துணையெக்கொண்டு சலப்பிரயத்தக்குப் பின்பு உலகத்திலுள்ள சனமனைத்தும் ஓரே பாஷையைப் பேசுவதற்காகவெனநாம் அறிவதமன்றி, இந்தப் பாஷை குழம்பித் தாறுமாறாகிப் பற்பல பாஷையாய்ப் பிரித்துப்போனவிதம் எப்படி என்பதையும் சரித்திரத்தைக்கொண்டு நாம் அறிகிறோம். உலகமுழுதும் பேசுவதற்கு பாஷையின் முற்கால நிலமையையும் தற்காலத்தன்மையையும் பற்றி அறிந்ததெல்லாம் வேதாகமத்திற் கூறிய சங்கதிக்குப் பொருத்திலவருதோ என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டியது.

க. உலகத்திற் பரம்பியரும் பாஷைகளைத் தையும் நாங்கள் பா
 ர்த்தால், அவைகள் ஒன்றாகொன்று ஏதன்மையாயும் ஒன்றுக்
 கொன்று போலியாயும் இருக்கின்றன. அப்படித் தொற்றினால்
 அவைகள் தற்செயலின் உறபாடுகள் கொல்லப்போகா
 து. ஒரு பாஷைக்குண்டான சாதாரணதொலகைகளும் அ
 தற்குக் கட்டின சூத்திரவிலிசூத்தானே, மற்றமேனைய பாஷை
 சூத்திரக் கொடுக்கவகை சூத்திரவிலிகளை யிருக்கின்றன ஆகையா
 ர் கட்டமுட்பப் பார்த்தறிவதன்மையால், ஒவ்வொரு சாதிடார்
 உண்டாக்கன இலக்கணவிலிகளை நனே மற்றொல்லாப் பாஷைசூ
 திரம் விதிகளாயிருக்கின்றன. ஏனென்றும், ஒரு பரபாஷையைப்
 படித்தறிந்தவன் தானே வேறு பாஷைகளிலும் கொஞ்சமறிந்து
 அதிற் சற்றே தெரிந்துகொள்வது யிருக்கின்றன.

ச. எல்லா ஊர்களிலும், எல்லாப் பாஷைகளிலும் ஒரே போ
 டீகான எழுத்தீதாக்கென் அல்லது ஒலிக் வித்தியாசமான பா
 ஷைகளிலே உலகதொடங்கிய மட்டுக்கு ஏற்ற வித்தியாசப்ப
 டுகின்றன. ஒவ்வொரு சீர்திருத்தனாகக் கீகமான சாதியாரும் சீர்தி
 ருத்தாதிவேச்சாதியாரும் ஒருவிரிமான உச்சரிப்பைப்பியா
 க்கிக்கொள்ளும். இத்தற்குள் வித்தியாசமெல்லெனில், இச்சாதியா
 ர் ஒருவர்க்கொருவர் பேத பேதமாய் இப்படிப்பட்ட சொற்ப
 ஒலிகளை ஒருமிக்கக் கலந்திசைத்துப் புணர்த்திப் பிரயோகிக்கிறா
 கள். இந்த ஒரே சாக்கான இலக்கணமுறையையும், இந்த ஒ
 ரே பாக்கான ஒவ்வாத்திரையான அசுவையும் பார்த்தால், உலக
 த்திலுள்ள சகலவித பாஷை மும் ஒரே ஊற்றிலிருந்து யிறத்தெ
 ள்ற நீச்சையாகுது. (இன்னும் வரும்)

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS—No. IX.
MY YOUNG FRIENDS,

Before giving the promised narrative of events which led to the establishment
 of the American Mission in the Province of Jaffna, in 1816, I purpose giving you
 a brief sketch of the operations of the American Board of Commissioners previously
 to that period. After the formation of the Board in 1810, as mentioned in my
 fourth and fifth letters, it was a very serious question whether the requisite
 funds could be obtained for sending out the four young men who had offered their
 services, and who held themselves in readiness to go to any part of the heathen
 world, at the pleasure of the Board. That was a new period in the history of the
 American Churches, a period that gave occasion for the expression of a great
 variety of feeling and sentiment, from different classes of individuals. Some ridi-
 culed the idea of sending missionaries to the heathen, alleging that the heathen
 might well take care of themselves,—that God who created them would provide
 for them,—and that to send missionaries abroad would be a useless expenditure
 of men and money. Others thought that the young men who had offered their
 services were unparadonably rash in their proceedings, and needed to be restrained.
 Some, who had a better state of feeling toward heathen nations and who had
 been taught to pray for them, believed that the time had not yet come, in the pro-
 vidence of God, for successful efforts for their conversion.

Others again, even men of principle and piety, thought the movements in favor
 of Foreign Missions ought to be discouraged as being hostile to the best interests
 of Christianity at home,—that these young men, who had just completed their ed-
 ucation and who were ready to go to the ends of the earth in the service of Christ,
 were the very men whose services were urgently needed in their native country;
 —and while large portions of every community in America were in an uncon-
 verted state, and while there were numerous tribes of American savages in a state
 of heathenism among whom these zealous young men might expend their strength
 and their zeal, it was thought to be unwise to give up a certainty for an uncertainty
 —to leave those upon our own borders and to proceed to the ends of the earth
 in search of heathen nations they knew not where. The numerous objections to
 Foreign Missions which at that period were urged by different classes of men and
 from very different motives, would, if fully presented, fill a volume, and appear very
 formidable.

But great is the power of truth; and nothing more was then needed, as subse-
 quent events showed, but a fair presentation of the truth in relation to the subject
 in question. A new impulse was given to the public mind. A spirit of inquiry on
 the subject of Missions was extensively awakened, and more enlarged and impres-
 sive views were entertained respecting the coming of the kingdom of God on earth,
 and respecting the agency, which it was the duty and privilege of the Churches
 of Christ to put forth in aid of the gracious designs of the Almighty for the redemp-
 tion of the world.

Dr. Buchanan's Researches in the East, Melville Horne's letters on Missions,
 and Brief Narratives of the doings and successes of modern missionary societies
 of Great Britain, were extensively circulated throughout the country and attend-
 ed with surprising results.

On advertising to events of that period, I cannot do justice to the subject in hand
 without pointedly turning your attention to the broad foundation on which the
 missionary enterprise is based. And this I may do, in part, in the way of offer-
 ing a solution to a problem, which the more intelligent of your own countrymen
 have labored in vain to solve on any principles with which they are acquainted.

The problem to be solved is, *How does it happen that individuals and commu-
 nities of another nation, another government, another language, and situated in
 another hemisphere, should be willing to give up their sons and daughters in the
 prime of life,—transport them to a benighted, "half civilized," and heathen coun-*

*try, and there sustain them, year after year, for an indefinite period, and at vast
 expence?*

The best solution that can be given to this problem, on the principles of Hin-
 duism is,—that the patrons of Missions are actuated by the hope of gain,—the reward
 of merit,—the same principle that induces a Hindu to endow an idol temple—
 to dig a tank or to build a rest house. But this does not reach the case. Every
 intelligent advocate of Missions is forward to acknowledge and to proclaim in the
 language of inspiration: "Though I bestow all my goods to feed the poor and
 though I give my body to be burnt and have not charity" (love) "it profiteth me
 nothing." We must therefore look for some other and some higher principle than
 the Hindu doctrine of merit or penance *நமும் உதவ*. This higher principle is
 indicated in the above cited passage; by the term *charity or love*; but it is *love* of a
 peculiar kind. It is the love of compassion toward the miserable, the helpless, and
 the ill-deserving. It is *love demanding a sacrifice on the part of him who would
 exercise it*. Wonderful indeed to say, this is true even of that love of God to man
 in which Christianity had its *origin*; "for God so loved the world that he gave his
 only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish but have ever-
 lasting life." "Herein is love, not that we loved God, but that he loved us and
 sent his Son to be the propitiation for our sins;" "and not for ours only but for
 the sins of the whole world." What shall we say of *love* that dictated such a sacri-
 fice, and what must we think of "our sins" that required such a propitiation?

The peculiar kind of love of which we are speaking, was no less wonderfully
 manifested in the incarnation and death of the Son of God. "Greater love hath no
 man than this, that a man lay down his life for his friends." "I have power to lay
 down my life and have power to take it again; this commandment have I received
 of my father." "I came not to be ministered unto, but to minister and to give my
 life a ransom for many." Again I ask what shall we say of *love* that dictated such
 a sacrifice, and what must we think of the nature of that *bondage* which required
 such a ransom!

Seeing in what manner and at what sacrifice, the Father and the Son have mani-
 fested their love and compassion, for the redemption of our race, we may the
 better understand what is the nature of that Christian love which is shed abroad
 in the heart of man by the Holy Ghost and which must from its very nature, under
 the circumstance of the case, give rise to the Missionary enterprise. For if there
 be Christians on earth they have been "born of God"—"renewed in knowledge
 after the image of Him who created them," even the image of Him who spared not
 his own Son, but freely gave him up for us all. Again, if there be Christians on
 earth, they have been "created anew in Christ Jesus." They have "put on the
 Lord Jesus Christ." And the command is, "Let the same mind be in you that was
 in Christ Jesus; who, being in the form of God, thought it not robbery to be equal
 with God, but made himself of no reputation and took upon him the form of a ser-
 vant and was made in the likeness of men and being found in fashion as a man, he
 humbled himself, and became obedient unto death, even the death of the cross."
 "Now if any man have not the spirit of Christ he is none of his." The inference then
 is irresistible that "If God so loved us, we ought also to love one another." "Be-
 cause he laid down his life for us, we ought to lay down our lives for the brethren."

Whoever therefore has sense and reason enough to examine and to discern the
 broadest and the most glaring principle on which Christianity is founded, has the
 requisite data for solving the problem to which I have referred. He may fully un-
 derstand, how it happens that individuals and communities on the other side of
 the globe are personally interested in the welfare of the idolaters of the Province
 of Jaffna? He may in some degree understand what must have been the nature
 of the struggle, and what the progress and triumph of the cardinal principle of
 Christianity in America, at the time of which I am now speaking—immediately
 after the formation of the Board of Missions. A consideration of the nature of
 this *love* will enable you also to understand how it happens, that the American
 Churches have patiently sustained the Jaffna Mission at great expence, for
 the space of twenty-seven years; and how it happens that a missionary who has
 the spirit of his Master is not easily to be turned aside from the object of his pur-
 suit by adverse occurrences—either by deferred success—the unworthiness of
 those in whose behalf he labors, or by the defection and apostacy of those over
 whom he once rejoiced.

Let it then be deeply settled in our minds that the spirit of Missions is eminent-
 ly the spirit of Him, "who, though he was rich, for our sakes became poor that
 we through his poverty might be made rich."

In the light of these remarks, it may be easy for you to ascertain how far you
 may have apprehended the fundamental principle on which the Mission, in which
 you have been nurtured, was established; and also, whether you have imbibed any
 portion of that spirit which will constrain you, in your place and in your measure
 to act the same part toward your own countrymen who are fully within reach, which
 has been acted toward you by those who dwell on the other side of the globe.

Tillipally, August 1st, 1843. Your's very truly, D. POOR.

தேவபத்தியுள்ள மனைவிசூக்குச் சொல்லுவது. சிறநாண்கு
 மும்னே நாள் ஒரு விருத்தாப்பயனுடன் சம்பாஷிக்கையில், நீர்
 குணப்பட்டதற்குக் காரணமாதனே அவரிடம் வினவினேன். அ
 வர் சற்றுத்தரித்துகின்று, கண்ணீராருகப்பாய்ந்தோட அழுது
 பெருமூச்செறித்துக்கர்ந்ததென்னவெனில், நாள் குணப்பட்டகொ
 ஞ்சவருடத்துக்குமுன் என் பெண்சாதி குணப்பட்டார். அதிலு
 ல் நாள் அவனைத் துன்பப்படுத்திவைக்கிறவேண்டியமும் அவன் ஒ
 ள்ளும்போதமல் மெத்தப் பட்சமுள்ளவனாய் எனக்காகக் க
 வலகொண்டு நாள் அவசூக்குச்செய்த கேடனத்தினும் அவன்
 பொறுமையாயும் கற்குணமாயிருந்து காணேற்றவாடையென்று
 னருஞ் சரத்தாலென்ருத்துமத்தை ஊடுருவக்குத்தினும்.

COMMUNICATIONS.—கடிதங்கள்.

On Tamil Classics.

இலக்கியக் களஞ்சியம்.

காளத்திப்புராணம் சிலந்திச்சூகம்.

என்புகள் நிறைவேலவெலுத்துவழிப்பாந்தளேதி வனத்தினியுயர்ந்தயான வனத்திடையாம்பாயிற்றுள் மனத்துயர்கொடுக்குங்காம மாற்றிடவல்லார்க்கன்றி புனற்றரும்பிறவித்துண்பமொழித்திற தெளிதகொல்லோ. உக.

* உணர்நல், சொல்லல்.

குன்றிலெய்ந்திடு கோதையுந்தோளன

வன்றிமேவவணிக் துகளியிசைத்

துன்றசுலக் மணியுந்தனக்கிட

நன்றிபெற்ற சிகழ்ச்சலம்பெற.

* சிசீழி, மாலை

என்றுமாதவம் புரிந்திடும் விசையனுமிறைவனு மிகலெய்தி, ந ன்றுவீரமர்நிடுத்திடு ததவினைசாரியின் கொளுநீக்கிச், சென்மமோ தினாரிசுவருஞ் செருச்செயத் தனஞ்செயனதுகாணக், குன்றவில விதன் முடியிசைத்தாக்கினன் குழகனாமதுகொண்டான் இள.

* கொளு, நாரினுனிமுடிச்சு.

விடசுந்தமச் சருக்கம்

அரசவன்னங்கள் கமலதீந்றஞ்சிறைப்பெடையோ டுரியவெத்திற கராம்புரவாயவன் தெய்தப் புரிசையுள்ளினின்றொழுமுடத் தாழைமூப்புடைக்காய் கரைபொரும்புனறுமும்பலீழ் கம்பலைத்ததழ்.

* துளம்பல் சித்தல்

விரிகுடர்ச்செக்கவானிற்சமழ்ப்ப விளங்குநற்றெய்ந்த பூந்தா னை, சுரிவணத்தடக்கைத் திருமுதாமார்பன்றுகிவினைக் கடக்குமா லென்பார், பொருமதக்கைநின்றின் பிறைமருப்பீர்த்து புனைத்தசெ ந்துதிர்ந்திரன் குயிழிற், நிருவடிநிலைதொட்டறை கழலார்ப்பச் செலுதுன்மறக்கரிதென்பார்.

* சமழ்த்தல், உலமானவுருபு.

இசைத்தவன்முனைவன்மனை யில்வயிற்சொண்டுக்குப், பகம் பொன்னின் கரகநீர்ப்பாதபய்க்கயவின்னி, பொசுத்தநுண்ணிடை மடந்தை யுயர்தவிசெருத்திரஞ்சுல், கசிக் துசல்வமுது பொன்னல் கலத்தினுள்ளுருத்தினுளால்.

* முனைவன், சிவன்.

பிரபலிக்கலை மனோலயகதி.

ஆசுநீர்த்த மனத்தினிடையன்றி புனர்வுதோன்றாது மாசுநீர்த்த வாடியிடையன்றி வதனந்தோன்றாமோ பாசநீர்க்கு பரஞ்சுடரை தினக்குதினைவாற் பற்றுமனல் காசநீர்க்குண்போல் தன்னக்காண விளங்குமால்.

* காசம், சாசனகரம், கண்ணிலிடுகை.

குணியசெங்காதனத்திடுக்குத்தி.

முரசொடு பல்லியமுழ்ச்செழுந்தன துரிசமடியவர் தொகுதிசைக்குவித் தரகாவெனுமொவி யண்டகடமட் டொருகணமொடுக்குஞ் சேழுத்தென்பவே

* துரிசு, முக்குற்றம்.

ஆரோகணகதி.

புண்டரத்திருநெற்றியிற் பூசிடெய்க் கண்டியென்னுல் கண்ணிவாரிசெர் பண்டை நான்மறை யன்பயகுவே கொண்டவஞ்செழுத்துங் பூநிப்பாரிசெர்.

* புண்டரம், திருநீறு.

* கண்டி, உருத்திராட்சமாவை.

பருப்பொரு பொருப்பெனத் தாம்படைத்தனர் சிலரெடுத்தி விரைப்புது செய்கவழித்து விடுத்தனர் சிலர்மணக்கும் பொரிக்கறி பனிதம்பாகு புணிக்கறிபலவுமெல்லா திரைத்தொரு சிலர்சொரித்து சின்னனர் முகில்கன்போல

* பனிதம், துவட்டந்தறி.

சிந்தாமணி கனகமாலையாரிலம்பகம். கண்பயிலின்க்கருகெருத்திற் காப்பீர் இக்

கொண்டின மந்திகொறியக்கோட்டிடைத் திண்கனி முகக்கலை சிதமந்தேன்பொழில் வண்டரை கடந்தவன் மகிழ்வோடேகிணுள்.

* எருத்து, பாணை, பாணமிலாறு.

மராமரமேழுமெய்தவாக்குவிற்றடக்கை கெல்ல விராமனைவல்லனென்வ திசைமலாற்கண்டதில்லை யொராமனை மிவன்கணிச்சுநி யுய்க்கமர்செய்வென்று கராமலர்க்காவுந்கிசுக் கோயிலேகொண்டு புக்கான்.

* உகர் } சொரிதல், சித்தல், உகரர மலர்க்காவு. உகரல் }

இதை, உகல்மலர்க்காவென் றருத்தஞ்செய்தற்கும்பொருத்த ம். எவ்விதமெனின், உகலென்றதை உகரெனப்போலிபாக்கி உக ராவெனத்திரிந்ததென்றரைத்தல். உகல் என்றதற்குச் செய்புச். ஆரிச்சுந்திர புராணம்; உகலரும்புனத்திற் கிளியோச்சுவார், அக ல்வகம்பெற்றித்தவராமணி, இதுவெலிசு, உகல் என்றதற்குச் சொரி தலம்.

பழையறுப்பம் தறவு.

பகருநர்க்கத்தலுல பலாதிகன் பாதவத்திற் உகரும்வன் சருகுதின்றே யுயர்தவம்புரிவுற்றோர அருசுந்தாலிவக மல்லுறழ் உக்தலாவற் றகருமச்செய்ய்மியுங்கடவதினைவாருமென்றான்.

* இதுதும் உகர் என்றது சொரிதல்.

சிந்தாமணி.

கலைபுணர்மகனீர்க்கெஞ்சிற் காமத்திற்கினித்ததுடல் திவைபுணர்மைத்தரிக்கிடு நெறிபுணர்ச்சுத்தெரெப்ப அலர்மியசைப் பெடைவினுடல்வெக்கொள் சேவன்க்கிடு குலவிய புணர்ச்சிநோக்கிக்குன்றனின் சித்தி கிக்குள்.

* கலை கரணம் இஃது கனகமாலையாரிலம்பகம் கககம் கலியு ரையிற்காண்க. மணிமேகலைபுணல் உறியிருக்கின்றதற்கிவ்யுரை யைசான்றதல்காண்க. இவ்வாறருப்பதற்க்கனகேமுன் இலக்கிய வுதாரணத்தொடுகெத்துக்காட்டுதம். இப்படிக்குத் தமியிப்புவவர் வேதகிரிமுதலியார்.

* இவ்வடையாளமுள்ளனவெல்லாமருமப்பத்கன்.

Dear Star,

I beg to tender my humble tribute of respect and obligation to you for the honor you did me by inserting the article, intended to correct the irregularities observable in the conduct of Native Catechists and Teachers. At the same time, permit me to tell plainly my brother correspondents, that the said article, although it embraced a wider extent than was strictly allowable, was intended for all—by way of caution to "the few" who are "the Lord's hidden ones," and of reproof to the many who have deservedly brought this scandal upon themselves. Christians in general, we know, ought to be like "cities set on hills," and candles placed upon candlesticks;" much more, therefore, then, Catechists and those who are in any way, employed in the teaching of Christ's religion ought to be so. Unless there be some resemblance of character between Christ and, more particularly, the teachers of his religion, we can expect to do no good to the heathen community by whom we are surrounded. The character of Christ is beautifully portrayed in the following words, by a late Bishop of London. "He was not only free from every failing, but he possessed and practised every imaginable virtue. Towards his heavenly Father he expressed the most ardent love, the most fervent yet rational devotion, and displayed, in his whole conduct, the most absolute resignation to his will, and obedience to his commands. His manners were gentle, mild, condescending and gracious; his heart overflowed with kindness, compassion, and tenderness to the whole human race. The great employment of his life was to do good to the bodies and souls of men. In this, all his thoughts and all his time were constantly and almost incessantly occupied." Let the said class of persons, then, think for a moment, whether their conduct is, after every allowance that is to be made for human frailty, similar, in any measure, to that of their Lord. Happy are those who can find it approaching to be such! The disciples of Christ should try their best endeavours to furnish a good and unimpeachable example to the heathens and others if they are in any measure disposed to instruct them in the "truths of the Gospel," bearing in mind always, that neither precept nor discipline is so forcible as personal example. You may have observed, my impartial Star, from your long continued acquaintance with the circumstances of our country, that those persons whose conduct my former article reproached "are," to borrow an expression from the respected and experienced missionary, Mr. Poor, "narrowly watched" by their heathen neighbours with the exclusive view of finding fault with them.—Those heathens, no

CHRISTIAN.—கிறிஸ்துமாரிக்கம்.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.

The goodness and perfection of our ordinary actions depend upon two things; the first is, that in the general we aim at the glory of God, according to the apostles' rule, that whatsoever we do, we may do all to the glory of God; the second is, that we do our utmost endeavour to perform it well, "Whatsoever thy hand findeth to do, do it with thy might, for there is no work, nor device, nor knowledge, nor wisdom in the grave whither thou goest."

These rules should make us consider the nature of our employments, whether we can with assurance, and a good conscience, offer them up to God, and whether we have that regard to the manner of performing them as that they may be able to bear the test of a future judgment, for when once we are laid in the grave, no faults are to be rectified: as the tree falls so it lies: as death receives us, so judgment will find us. Let us therefore choose such calling as we shall approve of in a dying hour and prosecute them with such diligence and industry, with such justice and equity, that they may stand fair in the accounts of eternity. Let us pray and perform all the offices of devotion with fervour and constancy. Let us converse with others courteously and charitably, and by our discourse, edify to the utmost of our capacity. Let the refreshments of life be always attended with temperance, and our diversions with innocence and moderation; and let us remember in our vacant minutes to send up devout aspirations toward our heavenly country; which ought always to be kept in view, since our safe arrival there is the great concernment of life.

கிறிஸ்தவன் பூரணசுந்நணலுயிருக்கவேண்டுமென்பதைப்பற்றி.

நாங்கள் செய்துவருஞ் செய்கைகளினாலுண்டாய பயனும் பூரணமும் இரண்டு காரியங்களிலே மாந்திரம் பற்றியிருக்கின்றன. முதலாவது, நாம் ஏதைச் செய்திருக்கிறோமோ அவைகளைத்தையும் பரபரனுடைய மகிமைக்காகச் செய்யவேண்டுமென்று அப்போலதலர்விதித்த ஒழுங்கின்படி நாம் எப்பொழுதும் பரபரனுடைய மகிமை எங்களுக்கு வேணும்படிதாக நாகுச் செய்யவேண்டும். இரண்டாவது, "செய்ய உணக்கு நேரிடுமெதெல்லாவற்றையும் உள் பலத்தோடே செய, ஏனெனில், நீ போகப்போகிற பாதாளத்திலே செய்கையும், வித்தையும், அறிவும், ஞானமும் இவை எந்தென்படி நாம் செய்திருந்தைத் திருத்தமாகச் செய்யப் பிரயாசப்படவேண்டியது.

நமக்குண்டான பணியிடைகளை நாம் பரபரனுக்கு உச்சாக மனச்சாட்சியுடனும் நன்னம்பிக்கையுடையது செய்தாலென்ற இனிமேல் வரும் ஆக்கினக்கு விவகிப்போகக்கூடுமான அதுவகைச் செய்யும் வித்தையை பற்றிச் சிந்தித்தாலென்ற அப்படிப்பட்ட வேலியின் தன்மை இன்னதென்பதைப் பற்றி மேற்காட்டிய இரண்டு விதிகளைக்கொண்டு நாம் திட்டமாய் அறிகிறோம். ஏனென்றால், நாய்கள் கல்லறையில் வைக்கப்படும்போல நாம் செய்துவந்த மோசங்களை விவகிக்கொள்ள அந்நேரமே துக்கவில்லை: மற்பொய்யும். ஒரு நாம் எப்படி விழுந்தோ அப்படி படி அது (நிலத்திற்)கிடக்கின்றது. மரணம் எங்களைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறபோல ஆக்கினையும் எங்களைத் தொடர்ந்து பிடிக்கும். ஆகையால் நமது மரணவேளையில் நாம் மெச்சிக்கொண்டு சந்தேகப்படுகிற அழிப்பை அதாவது, பணியிடைகையைத் தெரிந்துகொண்டு முயற்சியாயுந் சமர்த்தப்பட்டனும் நீதியோடும்கிபாயத்தோடு செய்துமுடிந்தோமென்றால் நித்தியத்தில் நாம் ஏற்ற கணக்குகளை ஒப்புவிக்கத் தகுதியுற்றவாகளாயிருப்போம். அனலோடும் விடாப்பூட்டாயும் ஆண்டவனைப் பார்த்துச் செம்பண்ணித் தேவபத்தியின் உத்தியாகத்தை முடிப்போமாக. உபசரணையோடும் அன்போடும் நாம் ஒருவரோடொருவர் சம்பாஷணைபண்ணி அச்சம்பாஷணையினால் எங்களிடம் கூடியனவு எங்களைத் தோர்ச்சிபண்ணிக்கட்டி எழுப்பிக்கொள்வோமாக. நாய்க்கள் மட்டாய்ச் செலவழித்துச் சாப்பிடவேண்டியது. எங்கள் கோலாகலங்களில் நாய்கள் மட்டுமரியாதையும் குற்றம்: மற்றவர்களாயும் இருக்கவேண்டியது. நாய்கள் ஆதலாய் வேலையொழித் திருக்கும் வேலியிற் பரம ராச்சியத்தைப் பார்த்தலாகச் செம்பண்ணிவேண்டியது. இத்தை நாய்கள் மறந்துபோகவேகூடாது. நாய்கள் அந்த இராச்சியத்திலே சேர்ந்தவுடனே நாம் பார்த்தவேண்டிய அநேகவகைகளைக் கருணை.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity.—God, as a King, Ruler, and Governor.

"Thou art the God of all the kingdoms of the earth." 2 Kings xix. 15. "Thine is the power, and the glory, and the kingdom; and thou art exalted as head above all." 1. Chron. xxix. 11. "Art thou not God in heaven? and rulest not thou over all the kingdoms of the heathen? and in thy hand is there not power and might so that none is able to withstand thee." 2. Chron. xx. 6. "The Lord is King for ever and ever. Ps. x. 16. "The Kingdom is the Lord's, and he is the Governor among the nations." Ps. xxii. 29. "The Lord most high, is a great King over all the earth.—God reigneth over the heathen; God sitteth on the throne of his holiness." Ps. lxxvii. 2, 8. (lxxvi. 7. "He ruleth by his power for ever; his eyes behold the nations." Ps. "The Lord is a great God, and a great King above all gods." Ps. xc. 3. "The Lord hath prepared his throne in the heavens; and his kingdom ruleth over all." Ps. ciii. 19. "Thou art the God, even thou alone, of all the kingdoms of the earth." Isa. xxxvii. 16. "The Lord is the true God, he is the living God and an everlasting King: at his wrath the earth shall tremble, and the nations shall not be able to abide his indignation." Jer. x. 10. "His kingdom is an everlasting kingdom, and his dominion is from generation to generation." Dan. iv. 3. "He is the living God and steadfast for ever; and his kingdom is that which shall not be destroyed, and his dominion shall be even unto the end." Dan. vi. 26. "He is the blessed, and only Potentate, the King of kings and Lord of lords." 1. Tim. vi. 15.

பரபரனுடைய ஆளுகையைப்பற்றி.

தேவரீர் ஒருவரே பூமியினிராச்சியங்களுக்கெல்லாக் தேவனுளவர். உ. இரா. யக. யதி. கத்தராகிய உமக்கு மகிமையும் வல்லமையும் முக்கியமுஞ் செய்யும் மகத்தவமுண்டாவதாக. தேவரீர் எல்லாநின் மேலும் தலைமுயர்ந்திருக்கிறவர். க. நாளா. உக. யக. பரமண்டலங்களில் இருக்கிற தேவரீர்வல்லவோ பரபரன். தேவரீர் சாதிகளுடைய இராச்சியங்களை எல்லாம் ஆளுகிறவர். உமது கரத்திலே வல்லமையும் பராகிரமமும் உண்டாயிருக்கின்றது. உ. நாளா. உய. கூ. கத்தரென்றென்றைக்கும் உள்வ சதாகாலங்களுக்கும் இராசாவாயிருக்கிறார். சங். ய. யசு. [உஉ. உஅ. இராச்சியப் கத்தருடையது. அவர் சாதிகளை ஆளுகிறவர். சங். உள்வதமானவராகப்பகத்தர் பூமியின் மேலேதெரு பெரிப இராசாவாயிருக்கிறார். அவர் சாதிகளின்மேல் இராசரீக்கம்பண்ணுகிறார். சங். சகூ. உ. அ. அவர் தமது வல்லமைகளினால் என்றென்றைக்கும் ஆளுகிறவர். அவருடைய கண்கள் சாதிகளை மேல் நோக்கம்: யிருக்கிறது. சங். கூ. கூ. ஏனென்றி கத்தர் பெரிப தேவனும் எல்லாத் தேவர்களின் மேலும் பெரிப இராசாவாயிருக்கிறார். சங். கூ. தி. க. கத்தர் வளங்களில் நம்முடைய ஆசனத்தை உறதிப்படுத்தினார். அவருடைய இராசரீக்கஞ் சகலத்தையும் ஆளுகிறது. சங். ரக. யக. தேவரீர் ஒருவரே பூமியின் இராச்சியங்களுக்கெல்லாக் தேவமானவர். ஏசாயா. கூ. யக. கத்தராலெனில் மெய்யான தேவனும், அவர் சேவனுள்ள பரபரனும், சித்திய இராசாவுந்தானே. அவருடைய கடுகையினால் பூமி அழிகும். அவருடைய சினத்தைச் சாதிக்க சகிக்கமாட்டார்கள். ஏரேமி. ய. ய. அவருடைய ராச்சியமும் ஆளுகையுச் தலைமுறைதலைமுறையாக திற்கும். தானி. ச. க. அவர் சேவனுள்ளவருமென்றென்றைக்கும் நிலநிற்கெவருமான பரபரனுயிருக்கிறார். அவருடைய இராச்சியமழியாதது. அவருடைய கத்தத்தவமுடிவு பரியத்தமிழ்ந்தது தானி. ச. உக. பாக்கியமுள்ள ஒருவரேயான சுயாதிபதியாய், இராசரீக்களில் இராசனுமாய்ச் கத்தர்களின் கத்தாவுமாயிருக்கிறார். க. திமோ. கூ. யதி.

புதினச் சங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்—சுட்பிற்ங்கோடு.

யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கிட்மொனமாயிருக்கிற வெட்டுக்காடு எ ன்ற ஊரில் கதிர்சாமர் குஞ்சன் என்பவன் அல்லுரினுள்ள யோன் லவுசு என்ற பறக்கியை அடித்துக்கொன்றதினால் அவரையும், மட்டு வில் குடி மாதவர்க்குத் தனென்பவனும், வண்ணர்பண்ணை குடி கத்திரி ளுளென்ற பிரசாவத்தியையும் கூடிக்கொண்டு மட்டுவில் குடி வயிரவியானென்ற தட்டாத்திக்குயருக்குப்போட்டுச் சிசுவதை பண் ணி அவனுய்க்கொன்றபடியினால் அவர்களுயிர், வருகிற புரட்டாசி மீ. உ. தி. வெள்ளிக்கிழமை தாக்குமாத் திவத் தாக்கிச் சாவக் கொல்லும்படி தீர்வையிடப்பட்டது.

சங்கானியிலிருந்து திரண்டுகெள்வர் முகமாலைக்குப்போய் திரவிய் ஒரு வீட்டிற்குப் புருந்து திருடினபடியால், மூன்று வருடங்கூட சிறைச்சா லயிற் கடுறணியுஞ்செய்துகொண்டுமறியவிலிருக்கவும், வீடுதலைபா ரும்பொழுது பேருக்கன்பதன்பதடி அடிக்கவுள் தீர்ப்பாயிற்று.

சங்கானியிற் கொல்லாக்குயிருப்பிலே வேறொன்று பேரை அ டுத்தக் காயப்படுத்தினபடியால் ஒரு வருடம் மறியவிலிருக்கும்ப டி தீர்மானம்பண்ணப்பட்டது.

கொழும்பு.

கொழும்பில் தட்டாடுவருவியே முதவியாருடைய வீட்டில் ரலிற் திருடாக்கட்டிபுருந்து ஈ பவுண் விடுபெற்ற சாமான்களைக் கொள்ளையாடிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அன் திராத்திரி இத்தலீட்டைக்கற்றிப் பதிலைத் துபிஜமபேர் நீத்திரைக்கொண்டி ளுவிலிற் கள்வர்புந்து களவெடுத்ததெரிய ஆச்சரியம்.

கண்டியிலிஸ்தாப்பித்திருக்கிற பயிர்க்கிசேய்கை மீசியோன் சங்கத்தின் இறப்பெடுத்தென்றும் வரலாறு:

இச்சங்கத்தைச் சார்ந்த மிகியோனிரிமார் அக்குள்ள தோட்ட ன்களுக்கு முதலாளியானவர்களுடைய துணையைக்கொண்டும் அவ ர்க்காட்டும் கண்முற்புகியான அணையைக்கொண்டுந் தோட்டஜ் யியத்திலேற்பட்டிருந்து கூலிக்காரருக்காத்தும் பயிணப்பற்றித் துணசெய்யவேண்டுமென் றெண்ணினதிற் பிறகுட்டி ஆசாச உ ஆண்டு வைகாசி மாதத்தில், (Baptist) பப்பிலதமியசியோன் சங் கத்தைச்சேர்ந்த குருமார்கள் அங்குமிங்குஞ்சிதறி அக்கியான இ ருணிடத்தவலும் கூலிக்காரர் கவிசேஷத்தைக்கேட்ட மனமு த்றவர்களுடையென்பதைப் பார்த்தறியும்பொருட்டுப் பயணம்ப ண்ண ஆரம்பித்து முதல் முதல் கண்டிக்கு ஐந்துமயில் தூரத்துக் கப்பாலிருக்கிற உடாலிலென்ற குறிச்சிக் குவத்தபொழுது தாடுவ் கூ விக்காரரொருமிக்கத் திரண்டென்று அவர்களுக்குச்சொன்ன புத் திமிதிகளைக் காதுகொடுத்திற்றுக்கேட்டார்கள். அப்பொழுது இவர்களுடைய சமாள்களும் இவர்களுண்ணத்தையறிந்து இ ரண்டுமுகைக்கொருமுறை அல்லது கிழமைக்கொருமுறை தங்க ளிடத்திலுள்ள கூலிக்காரரனைவரும் குருமார்கூறும் கிறிஸ்துமார் க்கப்போதனைகளைக் கேட்கும்படிக்கே இடக்கொடுத்திருக்கிறார் கள். இக்குருமாரிவ்வதமாய்க் குறிச்சிகுறிச்சிபாகப்போய் பிரச ங்கம்பண்ணின் இடக்களேறக்குறையப் பதிலைத்துக்குண்டு. திரு ம்பலும் இக்குருமார் கிட்டலிருக்கும் குறிச்சிகளுக்குக் கிழமைக் கொருமுறையுற் தூரலிருக்கும் குறிச்சிகளுக்குக் கிழமைக்கிருமு றையும்போய்க் கூலிக்காரருக்குப் பிரசங்கம்பண்ணிவருகிறார்கள். இவ்வதமாய்க் குருமார் பிரயாசப்பட்டவருவதினால் அவர்களுடைய பிரயாசம் வீண்போகவல்லையென்பதற்கத்தாட்சியாகக் கூலிக் காரரிடம் அதிகநன்மையுண்டாமென்பதைக்காத்திருக்கவேண்டிய தியாயமிடிவண்டு. தலுவத்தையென்ற குறிச்சியிலுள்ள கூலிக் காரர் தங்கள் மனோதேவதைகளுக்கித்தளவும் பண்ணிவந்த நியம னீட்டைகளை நிறுத்திப்போட்டார்கள். வட்டிக்கருடிவந்த குறி ச்சியிலுள்ள ஒருகூலிக்காரனைச் சர்ப்பந்திண்டுகிழை அவனைப் பரிசாரியிட்டத்திற் கொண்டுபோக அவரிவனுடைய காயத்தைப் பற்றி வினாவன்பொழுது அவன்மாறுத்தரமாகப் பாம்புத்திண்டினை தைப்பற்றி எனக்குக்கவ்வையிலலை. ஏனென்றால், நானிரட்சகளை பற்றிக்கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவரே எனதிரட்சகர், அவ ரிடம்போக ணைக்குப்பிரியமானபடியால் நான்சாரிதைப்பற்றி யக்கறையிலும், சிலகூலிக்காரர் வேதவசனங்களை ஒலிச்சட்டத் திலெழுதித்தரும்படி கேட்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் வேறொருன் டு கூலிக்காரர் தங்கள் அக்கியானப்பழக்கத்தைவிட்டிற்றைக்கு முன் தமாமாயிற்றென்றும் தாங்களுண்மையான ஆண்டவனைப்

பார்த்து விண்ணப்பம்பண்ணிவருகிறார்களென்றால் சொல்லியிரு க்கிறார்கள். வாசிக்கத்தக்கவர்களுள் தூற்றுக்கைத்துபெருண்டு.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கமத்தவர்கள் வைத்திருக்குஞ் கவிசே ஷ்ச சங்கத்தாராகுதல் அல்லது வேறாகுதலிம்மிகியோனுக்குப் பணஞ்சேர்த்தெம்மிடமனுப்பினால், காமவைகளை மேற்சொல்லப் பட்ட குருமாருக்கனுப்பிவைக்கப் பிரியமாயிருப்போம்.

இலக்கோத்தலாந்து—ஒருதேவையின் சங்கதி.

பிறகிட்ட வைகாசிமாதம் சில கூலியாட்கள் வக்கோட்டிலார் து தேசத்திற் கல்லுகளைப் பிழந்துகொண்டிருக்கையில் ஒருதே ரை கற்பாறைக்குள்ளே செத்துக்கிடந்ததம்மையாகக் காணப்ப ட்டது. கொஞ்ச வேளையின்மீதில், உயிர்த்துத் தத்திப்பாய்ச் சது.

மேற்கித்தியாதிவுகள்.

வேளிதலுள்ள காப்பிரிச்சாதிகள் வொர்த்தோமிகியோன் சங்க த்தாருக்குப்பயோகமாகப் பிறகிட்ட துராசக ஆட்கொடுத்த ப ணத்தித்தொகை ஏறக்குறைய சுதுசாய்சு பவுண். இப்படிப் பட்ட உதாரத்துவமான கொடையை இகிறஎண்ணம் எப்பொழு து இந்தியாவிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்குள்வரும்? இப்பொழுது இந்தியாவிலிருக்கிற ஒரு கிறிஸ்தத் துரைச்சாணி லெ ண்டால்மிகியோன் சங்கத்தாருக்கு சூகாகு பவுண் விடுபெற் ற ஒரு ஆபரணச்சிகிழை உபகாரமாகக் கொடுத்திருக்கிறுளென்று கேள்வியாகும். கிறிஸ்த உதாரத்துவம்.—பற்றி.

அஞ்ஞானமதமாகிய இந்துமதத்தையுஞ் சத்தியமார்க்கமாகி ய கிறிஸ்தமார்க்கத்தையும் உணவைத்துச் சோதித்தபற்றி என் னுமுறிலுள்ள ஒரு துரைமகக்கொள்ள ஒருகதைகைய இங்ஙன மெடுத்துக் கூறுகிறோம். அனைக்கவனமாய்வாசிப்பதுண்டா ளுல் மேற்கூறிய இருவகை மார்க்கத்திலுமுள்ள பயனின்னதெனத் தெரியவரும். அதாவது கிட்டத்தட்ட ஏழுவருடத்துக்குமுன் பசியினால் வதங்கிச்சாகவேதவாயிருந்த ஒரு குருட்டுப்பெண்பின் னையிருந்தான். அவளுடைய இரக்கமற்ற பிதாவானவன் இவளை த்தாபரிக்கப் பஞ்சிப்பட்டுச் செத்துப்போகட்டுக்கென்று விட்டு விட்டான். அவள் பசியினிட்டம் பேசத்தானுமியல்பற்றவளாயி ருந்தான். அந்தத்தாரை இவளையெடுத்து வளர்த்தும் அவளுக்குச் சுகவகளை வெகுராட்டிபுத்தது. அவன்மெத்தக் கவனமாய்த் தனக்குப்படிப்பித்த படிப்பினையை உற்றக்கேட்டு ஞானப்பாட் டுகளையும் வேதவசனங்களின் பகுதிகளையும் வாய்ப்பாடமாங்கிக் கொண்டு கடைசியாக ஒரு உண்மையான கிறிஸ்தவளாகி வேறே ருபேருடனே கூடத்தானும் கொஞ்சநாள்க்குமுள்ளே கத்தரு டைய திருவிருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டான்.

கிறிஸ்தமார்க்கத்தினூற் பயனும் இந்துமதத்தினூற்பயமுண்டு.

ஆவணி மாதம்.

சாதி மீ. ஆவணி மடுதீ. முதல் புரட்டாதி மீ. வசதி வரை.

நாள்	திருவிருத்தி	வரம்ப	நட்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்.	கரணம்.	
15	க	செ	ரே	உள	ப உயி	கு உசு	தை உயி
16	உ	பு	அ	கக	ஷ கக	க உள	கா க
17	க	வ	பர	கக	ல கஅ	வி உயி	வி இ
18	ச	வெ	கா	சக	அ சச	து உக	பா கூ
19	கு	ச	ரோ	சக	ர சச	வி உக	தை வஉ
20	சு	ஞா	மி	இஉ	த சசு	அ உயி	வ வடு
21	எ	தி	தி	இச	ஏ சக	வ உக	ப வக
22	அ	செ	பு	இச	து சக	சி உக	கவு வடு
23	க	பு	பு	இச	தி சக	வி வக	கா வஉ
24	வ	வி	ஆ	இஉ	ச சவ	வ வச	வி வஉ
25	வக	வெ	ம	இவ	* கக	ப க	சது எ
26	வஉ	ச	பு	சஎ	பி கக	சி உ	இமி க
						சி இக	ப உஎ
27	வக	ஞா	உ	சக	து உக	சா சஅ	கவு உக
28	வச	தி	அ	கக	தி வக	ச சக	கர வக
29	வடு	செ	சி	கக	ச வக	ச கக	வி வக
30	வசு	பு	சு	கக	ப எ	பி உச	பா எ
31	வஎ	வி	வி	உஎ	ஷ க	மா உயி	தை க
					ல இச		கா உஎ

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Supreme Court.—The Criminal Session of the Supreme Court closed on the 8th inst. On the principal cases the following sentences were pronounced.

An old man named Mador Candan, and a woman named Catharine, (a mid-wife) from the District Court of Tenmiratchy and Patchilapoly, for poisoning a woman, to produce abortion; and a prisoner from Veddoccardu, near Jaffna, for the murder of one John Vous, were sentenced to be hung on Friday the 22d day of September next.

Eight persons at Sangany, for assault, to be imprisoned at hard labour for a period not exceeding one year.

Two persons from the District Court of Walligamoe, for robbery and assault, to be imprisoned at hard labour for a period not exceeding three years, and on their being discharged from the Gaol, to be whipped each by 50 lashes.

COLOMBO.

Robbery—On the 6th ult. the house of the Chilar Modliar, in silver smith street, was entered in the night and robbed of property to the value of about £100. There were upwards of a dozen servants sleeping about the house at the time.

KANDY.

Report of the Plantation Mission, Kandy, from June 1842 to June 1843.—We have been favored with a copy of this Report and are happy by a brief abstract, to commend it to the notice of our readers.

The Mission "originated in an anxious concern for the salvation of this class of our fellow-creatures, (the coolies) excited in the bosom of a benevolent gentleman, seconded by the laudable anxiety of several proprietors of estates to have Christian instruction imparted to their degraded and idolatrous laborers."

"In the month of May, 1842, the Missionaries (of the Baptist Missionary Society) encouraged by assurances of sanction and co-operation from several proprietors of estates, commenced a series of exploratory visits, to make known to the coolies their benevolent intentions, and ascertain their willingness to listen to the preaching of the Gospel. The first estate visited, was at Oodaville, about 5 miles from Kandy, where 150 coolies assembled and listened with great attention to the exhortations given." The proprietors of estates who were disposed to favor the object, agreed to allow their coolies "once a week or fortnight, an hour expressly for the purpose of receiving Christian instruction, in addition to the hours allowed for food and rest."

We should infer, from the foregoing sentence, that no regard was paid to the sabbath as a day of rest, by the proprietors of estates, and that the coolies were employed on that day as on other days of the week. We should be glad to know if such is the fact.

"The following are the names of the estates on which stated services have been conducted: Oodaville, Alpitty Kanda, Parana Patne, Condaselle, Talwatta, Galmadua, Haragama, Balliwindle, Doombora, Pallikelle, Gal Oja, Wattigodde, Hindagalle, Yahalateme and Deegalle. Some of these estates have been visited once a week, others, from the distance, only once a fortnight."

The labors of the Missionaries appear to have been well received by the coolies and in some instances permanent good has apparently been effected. — On the estate of Talwatta, the coolies have been induced to abstain from propitiatory sacrifices which they had been accustomed to offer to their imaginary deities. A cooly on the Gal-Oja and Wattigodde estates having been bitten by a serpent, was carried into Kandy for medical treatment. When inquiries were made of his wound he replied: "It is of little consequence; I have heard of Jesus Christ. He is my Saviour, and I am willing to die that I may go to him." Some coolies have requested that passages of Scripture should be written on Ola leaves for them, and they have been observed to take especial care of them. Three coolies on the Galmadura estate, acknowledged in the presence of their heathen companions that for three months, they had abandoned every heathen custom, and had been practicing daily prayer to the true God through Jesus Christ. It is estimated that only about 5 in 100 of the coolies can read.

Want of funds and native agents restrain the labors of the Mission to eighteen estates. The expenses have hitherto been born partly by the Baptist Missionary Society, London, and partly by subscribers in Ceylon. The character of the Missionaries who sustain the operations of the Mission is a sufficient guarantee that the money contributed for so worthy an object, will be judiciously expended; nevertheless we should have been gratified to have seen a notice made, however small the amounts may have been, of the receipts and expenditures of the Mission.

We would recommend the object to the notice of the Native Evangelical Society of Jaffna, and shall be happy to receive and forward subscriptions in aid of the Mission, from the Committee of that Society or from any other quarter.

PATNA.

Heathenism and Christianity in contrast.—Mr. Beddy of Patna, relates the following interesting facts, which we commend to the notice of our

readers, as an exemplification of the legitimate fruits of Hinduism and Christianity.—About seven years ago, a little native blind girl, was found almost starved on a heap of bricks near the chapel. Her unfeeling father to save himself the trouble of her support, had left her there to perish. She was when first found, so exhausted and emaciated that she could not speak. The missionary took her under his care, and after a long time her health was restored. She listened readily to instruction, committed hymns and portions of Scripture to memory, and at length became a sincere Christian and was lately baptised with seven other candidates and received into the Church.—Thus it is that Christianity is instrumental of saving the bodies as well as the souls of those whom Hinduism would leave to perish.

MISCELLANEOUS.

How old is this Toad?—In May last, as some workmen were breaking stones in a quarry in Scotland, they found a toad imbedded in the solid rock. When discovered it was in a torpid state, but after several minutes, it gave signs of life and hopped about in a lively manner.

Baptism of the Princess—The ceremony of baptising the infant Princess, was performed on the 2d of June at the royal chapel, by the archbishop of Canterbury.—The Princess was named

ALICE MAUD MARY.

Liberality of Negroes in Berbice, one of the West India Islands.—It appears from the last Annual Report of the London Missionary Society, that the negro laborers of Berbice contributed during the year 1841, towards the support of the chapels, Schools, and ministers of the London Missionary Society, no less than \$30,797, about £6,416.—When will the like spirit of Christian liberality be seen in the native Churches of India.

Christian Liberality.—A Christian lady, now resident in India, lately contributed a casket of jewels, the proceeds of which amounted to £663, to the funds of the London Missionary Society.

TO CORRESPONDENTS.

Letters are acknowledged from O. M. Waprajah, Galle; C. Perera, Negombo, enclosing Receipt for £1 10s.; A "Roman Catholic" Negapatam may obtain the "Morning Star" from Rev. P. BACHELOR, Wesleyan Missionary, who is one of the Agents of the Star. Sundry communications are received and under consideration.

WHAT MUST I DO TO BE SAVED?—We have on hand three communications, inquiring—what religion is the true religion,—and how a man may obtain the salvation of his soul. We shall answer these inquiries in due time, but we would first call upon any one of our numerous Roman Catholic correspondents to inform the readers of the Morning Star *What a man must do to be saved?* according to the teaching of their Priests, and sacred books. Let the answer be explicit, brief, and supported by good authority,—that it may be easily understood by all our readers.

இரட்சிக்கப்படுவதற்கு நானென்ன செய்யவேன்?

இப்பொழுது உலகத்திற் பரம் விவரும் மார்க்கங்களில் எந்த மார்க்கம் உண்மையுள்ளதென்று, ஒருவர் தனது ஆத்தம இரட்சிக்கப்படுவதற்கு அடையும் விதம் எப்படி பெறும் விஷயம் மூன்று கடிதங்கள் எட்டிடத்தில் இப்பொழுது வந்து சேர்ந்தன. காம் உலக வாழ்ந்த காலத்தில் மாற்றதரவு விடுப்போம். ஆனால், எங்கள் தாரகைக்குக் கையொப்பம் வைத்து வாங்கி வருகிறோம்கத்தேவிக்கத் திருச்சுவையினை யாதொருவர் தன்னுடைய சுவாமி பொதிந்த பொதனியின்படியும் தனது வேதம் உட்கொண்டபடியும் ஒருவர் இரட்சிக்கப்படும்கட்கென்ன செய்யவேண்டுமென்று சுருக்கமாகவுத் சகலர்க்கும் விளக்கமாகவும் சார்த்திரட்சிக்கப்படும்கென்று தாரகை வழியாய் அறிவிக்கும்படி அவரை உன்றாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

CONTENTS.—அட்டவணை.

	pages.	கேள்விகளும் பதில்களும்	பகுதிகள்
Beschi's instructions to Catechists	165	கூட்டுடல் செய்திருப்பதற்கு	பகுதி
Abridgement of Good's Book of Nature	166	பஞ்சுதல்	பகுதி
Mr. Poor's Letter to his pupils—No. ix.	167	சுதந்தர்கள்	பகுதி
Communications	168—169	சிறிதவன் பூரணசந்திரனார்	பகுதி
Pancha Tantra Katei	ib	பிருக்கவேண்டுமென்பதை	பகுதி
Rules for the conduct of a Christian Life	170	பப்பறி	பகுதி
Scriptural Proofs of the doctrines and duties of Christianity	ib.	பராபராதுடைய ஆளுகையை	பகுதி
Summary of Tamil News	171	பப்பறி	பகுதி
English News	172	தமிழ்ப் புதினங்கள்	பகுதி
		பஞ்சுதல்	பகுதி
		இங்கிலீசு புதினங்கள்	பகுதி